

Kedves Barátaim!

„Nem kell beszélni róla sohasem, / De mindig, mindig gondoljunk reá.”

Juhász Gyula a Trianon című versében még **így emlékezett meg** Magyarország történelmének egyik legsötétebb, soha el nem feledhető napjáról. 1920. június 4-éről, amikor budapesti idő szerint 16:32-kor az akkori magyar kormány képviselői a franciaországi Versailles-hoz tartozó Nagy-Trianon-kastély 52 méter hosszú és 7 méter széles folyosóján, a Galérie des Cotelles-ben aláírták a hazánkra erőszakolt békeszerződést.

A békeegyezménybe foglalt határmódosítások szerint a Magyar Királyság területe 282 ezer négyzetkilométerről 93 ezer négyzetkilométerre csökkent, a területi veszteségekkel párhuzamosan pedig a **kulturális károk** is hatalmasak voltak. Olyan jelentős magyar szellemi központok kerültek idegen fennhatóság alá, mint Pozsony, Kassa, Kolozsvár, Nagyvárad, Szabadka.

Az őshonos magyar népesség 1920-ban egyik pillanatról a másikra öt, a mai állapot szerint nyolc államba került, és velük együtt **elveszett a történelmi és kulturális emlékhelyeink nagy része** is. A Magyar Királyság 23,4 millió lakosából 300 ezer került Ausztriához, 3,5 millió Csehszlovákiához, 5,3 millió Romániához, 4,1 millió Jugoszláviához. Magyarországon az összmagyarság alig kétharmada, 7,6 millió fő maradt.

A hazánkat szétziláló döntés után sokan elsiratták a nemzetet, nagy fájdalomukban nemzethalált vizionáltak. Csakhogy a magyar nem halt ki Európából! Sőt, ahogy Száraz György történész igen érzékletesen megfogalmazta: Trianon ugyan valóban a történelem, *„de amíg a határokon túl összegyűlik csak tíz magyar gyermek egy óvodában, tíz férfi a kocsmában vagy a faluházban, tíz hívő lélek az imaházban, addig élő valóság is.”*

Valósága annak, hogy él és létezik **egy nemzetközösség**, amely egy gyászos emlékeztető napon a nemzet összetartozását ünnepli. Azt a nemzetközösséget, amely a nyugati hatalmak minden sandasága és rosszindulata ellenére emelt fővel él ebben a világban, gazdagítja szellemi kincseit, és büszke mindazokra, akik honfitársként magyarnak vallják magukat, éljenek a Föld bármely pontján.

A trianoni trauma óta eltelt évtizedek alatt hatalmas volt **a magyarság** lemorzsolódása az anyaország határain túl, de az együvé tartozás érzése megmaradt. A magyarság tudatában a történelmi Magyarország képe tovább élt, és a Kárpát-medencében egy virtuális Magyarország született, amelynek határait a nemzeti nyelv, a nemzeti kötődésű irodalom, a hitélet, a művészetek, a népi alkotások, a hagyományőrzés, a viselkedési szokások továbbélése jelöli ki az országhatárokon átívelve.

Kedves Barátaim!

A mai nap **a Nemzeti Összetartozás Napja**, amelyet azokkal együtt ünnepeink, akik megőrizték közös anyanyelvünket, közös történelmünket, közös hagyományainkat, emlékeztetnek népszokásainkra, közös életünk megannyi apró darabjára. Ünnepeink azokat, akik átörökítették utódaikra magyarságukat az idegen ország hatalmának zaklatásai ellenére, akár érvényesülésük és szabadságuk árán is. Valljuk be: ők Trianon igazi hősei, akiknek életét hazaszeretetük miatt nem ritkán még ma is megkeserítik a hatóságok.

Az, hogy a magyarság ennyi vérzivatar és viszály után ma is létezik, bizonyosság arra, hogy a nemzetet szétszakítani igyekvő hatalmakat jelképező Trianon legyőzhető, ha hiszünk abban, hogy összetartozunk. Ha ez a **közös hit** képes mindennapjainkat a közös jó érdekében mozgósítani.

Rajtunk a sor, hogy a történelem újabb fejezeteit megírjuk, összeadva a nemzet valamennyi tagjának tudását és erejét városunk és a nemzet közössége érdekében. Meg kell találnunk az egymáshoz vezető utakat, és mindnyájunknak a maga helyét a nemzet egészében. Mert a nemzetnek mindegyikünkre szüksége van.

Kedves Barátaim!

Építsük újjá közösségeinket, építsük újjá a nemzetet! Dolgozzunk együtt Magyarország és a magyar nemzet megújulásáért, hogy megerősítsük otthonunkat itt, a Kárpát-medencében.

Nekünk már nem kell hazatalálnunk, mint **Tamási Áron** Ábelének, de egyetérthetünk az író gondolatával: *„nem is lehetünk más célra ebben az életben, mint hogy megismerjünk mindent, amennyire lehetséges: a tarka és zezugos világot, a megbocsátandó embereket, az egymásra morgó népeket; s amikor mindent megismertünk, amennyire lehetséges, akkor visszamenjünk oda, ahol otthon lehetünk.”*